

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1014/2020
03.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ... и ЂЂ из ..., чији је пуномоћник Душанка Маџура Аврамовић, адвокат из ..., против туженог Града Београда, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1617/19 од 12.09.2019. године, у седници већа која је одржана дана 03.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1617/19 од 12.09.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 2483/18 од 17.10.2018. године, ставом првим изреке дозвољено је објективно преиначење тужбе према поднеску тужилаца од 19.09.2018. године. Ставом другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцима на име накнаде због депоседираног земљишта, катастарских парцела .../..., .../... уписане у ЛН ... КО ..., исплати укупан износ од 7.732.000,00 динара и то АА, ББ и ЂЂ износ од по 1.933.000,00 динара, ВВ, ГГ и ДД износ од по 644.333,33 динара, заједно са законском затезном каматом почев од 04.09.2018. године па до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев у делу у коме су тужиоци тражили да на износ досуђен ставом првим изреке тужени исплати законску затезну камату почев од 22.09.2008. године до 04.09.2018. године, као неоснован. Ставом трећим изреке обавезани су тужени да тужиоцима накнаде трошкове парничног поступка у износу од 1.283.800,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1617/19 од 12.09.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 2483/18 од 17.10.2018. године у ставу првом, другом и четвртм изреке. Ставом другим изреке одбијени су захтеви тужилаца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Против ове пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију из свих законом предвиђених разлога.

Тужиоци су дали одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, бр 72/11 са изменама и допунама), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

У конкретном случају тужиоци су постављеним тужбеним захтевом тражили да се обавезе тужени да тужиоцима плати и то прво, друго и трећетужиоцу износ од по 1.933.000,00 динара, а четврто, пето и шесто тужиоцу износ од по 644.333,33 динара на име накнаде штете због извршене фактичке експропријације катастарских парцела чији су тужиоци власници у одређеним идеалним деловима.

У конкретном случају тужиоци немају својство јединствених супарничара у смислу одредбе члана 210. ЗПП, већ су обични супарничари. Када више тужилаца једном тужбом остварује захтеве који се не заснивају на истом, већ на истоврсном чињеничном и правном основу (формално активно супарничарство), онда се дозвољеност ревизије цени сходно члану 403. став 2. ЗПП у вези члана 30. став 2. ЗПП, према вредности захтева сваког тужиоца посебно. Имајући у виду да је тужба поднета дана 22.09.2008. године, а преиначена 19.09.2018. године и да по тада важећем средњем курсу НБС вредност предмета спора највишег побијаног дела у износу од 1.933.000,00 динара представља динарску противвредност износа од 16.337,05 евра, који износ очигледно не прелази законом прописани цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена у смислу одредбе члана 403. став 3. и члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења.

Одлука о захтеву тужилаца за накнаду трошкова одговора на ревизију, садржана у другом ставу изреке, донета је применом члана 165. став 1. ЗПП. Трошкови тужилаца за одговор на ревизију, по оцени Врховног касационог суда, нису били неопходни за вођење ове парнице.

**Председник већа-судија
Бранислав Босилковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић